

kun har Gyldighed for officiel Børsnotering, men man havde ingen officiel Børsnotering. Vi ved alle sammen, at efterhaanden er det kommet dertil, at intet Menneske kunde kende Forskel paa den officielle og den inofficielle Notering, thi den inofficielle svulmede saaledes op, at den fungerede aldeles som en officiel. For Forholdet mellem Kursdeltagerne paa den ene Side og Grosserer-Societetets Komité paa den anden Side havde denne formelle Distinktion dog sin Betydning. Der kunde Grosserer-Societetets Komité ikke ganske se bort fra, at den ikke var i Stand til under disse Forhold at gribe ind, men maatte lade Forholdene nogenlunde regulere sig selv eller lade Formanden for Kursnoteringsudvalget gribe ind. Apropos — ligesaavel som der paa populær Vis i Bladene har været klaget over de tumultuariske Forhold paa Københavns Børs, lige saa sikkert er der Gang paa Gang fra Journalisters Side fremkommet de skrækkeligste Beklagelser over den alt for bøse og politimæssige Optræden, der fandt Sted fra Kursnoteringsudvalgets Formands Side. Det er altsaa en Klage af den modsatte Beskaffenhed, man klager over for megen Justits, over at de Herrer ikke kunde rende ud og ind, ganske som de vilde, at der skulde være nogenlunde Orden og Ro for de Mænd, der skulde fastsætte Kurserne. Men hvad det til syvende og sidst kommer an paa, er dette: Er der under denne Periode sat Kurser, som maa siges i væsentlig Grad at afvige fra de faktiske Værdier? Dette Spørgsmaal har jeg ikke hørt nogen besvare bekræftende, og dette skulde dog til syvende og sidst være det afgørende. Og hvad Noteringen forinden denne Periode angaar, er det mit bestemte Indtryk, at man maa sige, at der i den Kursnotering, der finder Sted paa Københavns Børs, er større Stabilitet, det er vanskeligere at rokke Kurserne op- og nedefter, end det er de fleste andre Steder, hvor Kurserne sættes ved Vekselmæglere alene.

Jeg kommer her til en meget vigtig Side af Sagen, nemlig om der i den Maade, hvorpaa Kurserne sættes, trænges til Reform, thi det skulde dog være den egentlige Grund til, at vi nu pludselig skulde bryde ind og lovgive paa dette Omraade. Der maa være en meget alvorlig Grund, det kan ikke være en ganske almindelig Betragtning, der maa være bestemte, klare positive Anker, der maa være sket de og de Misbrug, saa at man maa sige: det maa ordnes saaledes, at Lovgivningsmagten griber ind, naar Grosserer-Societetet ikke vil og kan. Men, som sagt, noget saadant har jeg ikke

hørt Tale om. I det Øjeblik vi faar normale Tilstande igen, vil sikkert Vedtægterne af 1914, som her er aftrykte som Bilag, ikke alene blive genindført, men sikkert ogsaa paa det afgørende Punkt, nemlig med Hensyn til Udlaan af indkøbte og belaaente Effekter, blive skærpet, saaledes at de falder sammen med de Bestemmelser, der er foreslaaede fra Ministeriets Side. Og man behøver derfor ikke at være bange for, at den Sikkerhed, som dette Lovforslag skulde kunne skabe, ikke vil blive tilvejebragt ad frivillig Vej.

Man kan imidlertid gøre en principiel Indvending, man kan sige, at det er uheldigt, at Vekselerere eller væsentlig kun Vekselerere sætter Noteringen paa Fonds og Aktier, dette burde være *Vekselmæglere*, og saa vidt mig bekendt har man ogsaa i Handelsministeriet oprindeligt været inde paa denne Tanke. Nu maa jeg herom først bemærke, at det er en højst uheldig Maade, man har udtrykt sig paa i dette Lovforslag, nemlig at Afholdelse af Fondsbørs kræver Tilladelse af Handelsministeren, og at „eneberettigede til at byde og udbyde paa Fondsbørsen er de, der har opnaaet Anerkendelse som Medlemmer af Fondsbørsen“. Man gør altsaa ikke den Distinktion, som har været gjort i Menneskealdre, mellem Børsen paa den ene Side og Noteringen paa den anden Side, altsaa en Distinktion, som er geläufig for alle Mennesker, som alle Mennesker kender og forstaar. Naar dette Lovforslag skal forstaaes efter Bogstaven, vil det betyde et umaadeligt Tilbageskridt, thi naar her staar „eneberettiget til at byde og udbyde paa Fondsbørsen er de, der har opnaaet Anerkendelse som Medlemmer af Fondsbørsen“, som altsaa opfylder alle de mange Bestemmelser i § 3 og specielt her faaet en Slags Eneret dertil fra Ministeriets Side, saa gaar vi fuldstændig bort fra det, som i over et Aarhundrede har været Skik, har været det virkelige Forhold paa Københavns Børs, nemlig at Københavns Børs var et Sted, hvor *alle og enhver* kunde handle med Aktier, Obligationer, Værdipapirer, Varer, og hvad som helst han vilde. Dette maa jo fremdeles være Tilfældet. Hvorfor skulde jeg ikke kunne gaa hen og handle paa Københavns Børs? Hvorfor skulde en Grosserer ikke kunne sælge sine Aktier eller Obligationer paa Børsen? Hvad er den andet end et aabent Marked, saaledes som Forholdene har udviklet sig? Hvad er den danske Børs ifølge sin Opstaaen og Traditionen gennem Tiderne andet end et saadant aabent Marked? Nu har jeg ladet mig sige, at det er heller ikke Meningen, man